

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Φωτιά της τέχνης, φωτιά ψυχής είναι τα δυό της μάτια· γεμάτα ποίηση και ζωή. Είναι ξεχείλισμα κάποιας δύναμης, κάποιου μυστήριου ή αρχής. Κάποιο αίνιγμα σταματημένο στη ματιά της σκεπάζει με περίσσιυ περιφάνεια έναν κόσμο δυνατό, άπειρο, αφάνταστο, μια ζωή ατέλειωτη, γεμάτη πάθη. Τόν σκεπάζει περιφάνεια κ' αίνιγματικά σου λέει: Σάν είσαι άξιος νοιώσε τον!

Η μεγάλη τέχνη είναι αλάκαιρη σαρκωμένη στην υπέροχη αυτή καλλιτέχνηδα· όπως ο καλλιτέχνης πού ζωντανεύοντας ένα μάρμαρο, σαρκώνει σ' αυτό την ίδια του τη δύναμη.

Πιστή ιέρεια στο βωμό της τέχνης γονατισμένη στέκει μπροστά του πάντα. Τότε σ' αφίνει να νοιώσεις τη μεγάλη της δύναμη, την τελειότητά της.

Ο πόνος, ή χαρά, ή έρωτας, το μίσος, το γέλιο, το παράπονο, βρίσκουν εξιδανικευμένη την απόδοσή τους στην έκφρασή της, και μ' όλο το πλάτος του ξεχειλίζει βαθειά της το κάθε πάθος.

Η Κοτοπούλη δέν υποκρίνεται· ή ήρωίδα κάθε δράματος είναι αυτή ή ίδια. Ο πόνος της ήρωιδας είναι πόνος δικός της. Κ' οι λέξεις του συγγραφέα είναι δικά της λόγια, πού στη βαρεία μελωδική φωνή της βρίσκουνε το χρωματισμό του κάθε αισθηματός.

Ποιός δέν την είδε να ζωντανεύη τέλεια την Ίριγένεια, και ποιός δέν πίστεψε κείνη τη στιγμή πώς βρίσκεται στους πεθαμένους κόσμους, στα παλιά τα χρόνια;

Η δ. Κοτοπούλη είναι ή ιδανικιά τεχνίτρια της σκηνης.

Όλοι την ξέρουμε κι όλοι τη θαμάζουμε· σ' όλους μας χάρισε την ανατριχίλα και την ιερή συγκίνηση της μεγάλης τέχνης και μās πήρε σ' αντίλλαγμα ένα κομμάτι της καρδιάς μας αγάπη κι δόκλιση γεμάτη θαυμασμό.

Οι περιστάσεις του σημερινού μας θεάτρου μās κρατούνε μακριά την απόλαυση να βλέπουμε την καλλιτέχνηδα στο έγώ της. Πολύ σπάνια τη βλέπουμε τραγωδό τη δ. Κοτοπούλη, εκεί πού αγκαλιάζει το τέλειο της τέχνης και μās δείχνει αλάκαιρη τη δύναμή της. Όστοςο θα τη δούμε τέτοια, μεθαύριο στην τιμητική της. Διάλεξε ένα τέλειο έργο, την «Ηλέκτρα»· αυτό το διάλεγμα μοιάζει με μια δυνατή διαμυρτυρία της τέχνης της, πού τα έλαφρά έργα ζητήσανε να την παρασύρουν. Μα ή δύναμη της Κοτοπούλη είναι μεγάλη και περιφάνη· βαθειά της μένει αλύγιστη σε ρόλους αταίριαστους μα γονατίζει σαίροντας μπροστά στη μεγάλη Τέχνη.

Την Κυριακή το βράδυ δίνει την τιμητική της με το υπέροχο έργο του Χόφμανσταλ, την «Ηλέκτρα». Έτσι, μās ετοιμάζει μια άληθινή ευτυχία. Θα την ξαναδούμε υπέροχη τραγωδό και μάλιστα στην «Ηλέκτρα».

Όλοκληρη τη γεμάτη πάθη ζωή της, πού την κρύβει βαθειά της, θα την αφήσει να ξεχειλίζει όλο-τελα. Και σ' αυτό το ξεχείλισμα, στο μέταλο της φωνής της πύχει κάποιο θέλητρο κι άγρια γητειά και στη φωτιά των ματιών της θα δούμε ξαναγεννημένη την «Ηλέκτρα» την άληθινή.

Το τέλειο της Τέχνης θα το δούμε τότε όλοφανερα σαρκωμένο σ' αυτήν.

ΑΙΜΙΛΙΑ Μ. ΚΑΡΑΒΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΗΛΕΚΤΡΑ," ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝΣΤΑΛ. — Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ Β' ΠΡΑΞΗΣ: ΧΡΥΣΟΘΕΜΗ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΡΥΣΟΘ. (άνυσηκωμένη). Πεθαμένος στα ξένα! νεκρός! θαμένος στην ξένη τόπο. Σκοτωμένος και πατημένος απ' τ' άλογά του! Άχ, άγνωρίστο το πρόσωπό του, λένε! Δέν το είδαμε ποτέ το πρόσωπό του! Άμα τονε φανταζόμαστε, τονε φανταζόμαστε παιδί. Κ' εΐτανε μεγάλος. Να μη μās πόθησε στο θάνατό του! Δέν μπόρεσα να του ρωτήσω, στεκόντανε όλοι δλόγυρα. Ήλέκτρα, πρέπει να πάμε να μιλήσουμε με τους ανθρώπους.

ΗΛΕΚ. (μόνη της). Τώρα πρέπει να το κάμουμε μεις.

ΧΡΥΣΟΘ. Ήλέκτρα, πάμε καί. Είναι δυό, ένας γέρος κ' ένας πολυ νεώτερος· άμα μάθουν πώς εμείς είμαστε οι άδερφές, οι μαύρες άδερφές, θα μās τὰ πούνε όλα.

ΗΛΕΚ. Τι ωφελεί να μάθουμε περισσότερα; Ξέρουμε πώς είναι πεθαμένος.

ΧΡΥΣΟΘ. Να μη μās φέρουνε ούτε λίγες τρίχες από τα μαλλιά του, ούτε λίγες τρίχες! Σα να μην είμαστε στον κόσμο πιά, εμείς τὰ δυο κορίτσια.

ΗΛΕΚ. Γι' αυτό πρέπει τώρα να δειξουμε πώς είμαστε.

ΧΡΥΣΟΘ. Ήλέκτρα!

ΗΛΕΚ. Έμεις! Έμεις οι δυο πρέπει να το κάμουμε.

ΧΡΥΣΟΘ. Τι, Ήλέκτρα;

ΗΛΕΚ. Καλύτερα σήμερα, καλύτερα αυτή τη νόχτα.

ΧΡΥΣΟΘ. Τι, άδερφή;

ΗΛΕΚ. Τί; Τὸ ἔργο ποὺ ἔπασσε ἀπάνω μας, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ ἐκεῖνος νὰ ῥθει καὶ ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ μείνει ἀτέλειωτο.

ΧΡΥΣΟΘ. Ποιὸ ἔργο;

ΗΛΕΚ. Πρέπει νὰ πᾶμε σὺ καὶ γὼ καὶ νὰ σκοτώσουμε τὴ γυναῖκα καὶ τὸν ἄντρα τῆς.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀδερφή, μιλεῖς γιὰ τὴ μητέρα;

ΗΛΕΚ. Γι' αὐτὴ καὶ γιὰ κείνον. Χωρὶς ἀργοπορία πρέπει νὰ γίνῃ.

(Ἡ Χρυσόθεμι μένει ἄφωνη).

ΗΛΕΚ. Σώπα! Ἀόγια δὲν πρέπει νὰ γίνῃ δὲν πρέπει ἄλλος στοχασμός, παρὰ μονάχα: πῶς; Πῶς νὰ τὸ κάμουμε;

ΧΡΥΣΟΘ. Ἐγώ;

ΗΛΕΚ. Ναί. Σὺ καὶ γὼ. Ποιὸς ἄλλος; Ἐχει ὁ πατέρας μας ἄλλα παιδιὰ, ποὺ νὰναι κάπου ἐδῶ κρυμμένα κι' ἔτοιμα νὰ μᾶς βοηθήσουν; Δὲν τὸ ξέρω νάχει.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἐμεῖς οἱ δύο νὰ πᾶμε; Ἐμεῖς; Ἐμεῖς οἱ δύο; Μὲ τὰ δύο μας χέρια;

ΗΛΕΚ. Ἀφῆσε τα αὐτὰ σὲ μένα.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἄν εἶχες κάνει ἕνα μαχαίρι.

ΗΛΕΚ. Μαχαίρι;

ΧΡΥΣΟΘ. Ἡ ἕνα πελέκι.

ΗΛΕΚ. Πελέκι; Τὸ πελέκι, τὸ πελέκι ποὺ σκοτώσαν τὸν πατέρα.

ΧΡΥΣΟΘ. Φριχτό! Τῶχεις ἀκόμα;

ΗΛΕΚ. Τῶχα φυλαγμένο γιὰ τὸν ἀδερφό. Τώρα πρέπει νὰ παίξουμε μεῖς.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἐσὶ; Αὐτὸ τὸ χέρι θὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀἴγιστο;

ΗΛΕΚ. Πρῶτ' αὐτόν, ἔπειτα ἐκείνη. Πρῶτα αὐτὴ, ἔπειτα ἐκεῖνον. Ἀδιάφορο.

ΧΡΥΣΟΘ. Φοβοῦμαι. Σὰ νάχασες τὰ λογικά.

ΗΛΕΚ. Δὲν κοιμᾶται κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά τους.

ΧΡΥΣΟΘ. Νὰ τὴ σκοτώσουμε στὸν ὕπνο καὶ νὰ ζήσουμε μεῖς ἔπειτα!

ΗΛΕΚ. Εἶναι γι' αὐτόν καὶ ὄχι γιὰ μᾶς ὁ λόγος.

ΧΡΥΣΟΘ. Νὰρχίσουν καὶ σὺ σου νὰ βλεπῇς τὴν τρέλλα!

ΗΛΕΚ. Ὁ κοιμισμένος εἶναι θυμὰ δεμένο. Ἄν δὲν κοιμόντανε μαζί, θὰ τὸ τελείωνα μονάχη. Τώρα ὅμως χρειάζεται καὶ σὺ.

ΧΡΥΣΟΘ. (μὲ ἀρνητικὴ χειρονομία). Ἡλέκτρα!

ΗΛΕΚ. Ναί σὺ! Γιατὶ εἶσαι δυνατὴ! Τί δυνατὴ ποὺ εἶσαι! Οἱ παρθενικὲς σου νύχτες σὲ κάμανε δυνατὴ! Τί λιγερή, τί λυγιστὴ ποὺ εἶναι ἡ μέση σου! Μπορεῖς νὰ περάσεις ἀπὸ κάθε χαράμαδα, νὰ περδῇς ἀπὸ τὸ παράθυρο! Γιὰ νὰ δοκιμάσῃς τὰ μπράτσα σου! Τί δροσερά, τί δυνατὰ ποὺ εἶναι! Καθὼς

μὲ σπρώχνεις νοιώθω τὴ δυνάμη τους. Ὅ, τι πιᾶσεις μπορεῖς νὰ τὸ συντρίψῃς. Μποροῦσε νὰ σφίξεις μὲ τὰ μπράτσα σου ἐμένα ἢ ἕναν ἄντρα, ἀπάνω στὰ δροσερά, σφιχτά σου στήθη τόσο, ὥστε νὰ μᾶς πνίξῃς. Παντοῦ ἀπάνω σου ἔχεις τόση δυνάμη! Ἀναβρῶζει σὰ δροσερὸ νερὸ ἀπὸ τὸ βράχο. Τρέχει μὲ τὰ μαλλιά σου ἀπάνω στὶς δυνατές σου πλάτες!

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀφῆσέ με!

ΗΛΕΚ. Ὅχι: δὲ σ' ἀφίνω! (Τὴν κριτεῖ). Ἀγκαλιζῶ τὸ κορμί σου μὲ τὰ θλιβερά μου, τὰ χαμένα μου χέρια. Ὅπως ἀντιστέκεσαι, δένεις πιὸ σφιχτὰ τὸν κόμπο, θέλω νὰ τυλιχτῶ τριγύρω σου, νὰ βυθίσω μέσα σου τίς ρίζες μου καὶ νὰ μπολιάσω μὲ τὴ θέλησή μου τὸ αἷμα σου!

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀφῆσέ με! (Πηγαίνει πέρα δυὸ τρίβηματα).

ΗΛΕΚ. (τρέχει ἄγρια κοντὰ τῆς, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ φόρεμα). Ὅχι!

ΧΡΥΣΟΘ. Ἡλέκτρα! Ἀφῆσέ με!

ΗΛΕΚ. Δὲ σ' ἀφίνω. Ἄς μείνουμε σμιχτὲς ἐδῶ, ὅσο ποὺ τὸ μαχαίρι, ποὺ θὰ χωρίσῃ τὸ κορμί μου ἀπὸ τὸ δικό σου νὰ μᾶς δώσει κιόλας τὸ θάνατο, γιατί τώρα εἴμαστε μετὰ μονάχες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἄκου με, Ἡλέκτρα! Εἶσαι τόσο φρόνιμη. Ἄς φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἄς φύγουμε μακριά.

ΗΛΕΚ. Εἶσαι ὅλη δυνάμη, ἔχεις νεῦρα σὰν πουλάρι, τὰ πόδια σου εἶναι λιγνά, εὐκόλα τὰ τυλίγω μὲ τὰ μπράτσα μου σὰ μὲ σκοινί. Μέσ' ἀπὸ τὴν ἐρσικὰ τοῦ δερμάτός σου, νοιώθω τὸ αἷμα τὸ θερμό, μὲ τὰ μάγουλά μου νοιώθω τὸ χροῦδι ἐδῶ στὰ νιά σου μπράτσα. Εἶσαι σὰν τὸν καρπὸν τὴν ὥρα ποὺ ὠριμάζει. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θέλω νὰ εἶμαι ἡ ἀδερφή σου, ἔτσι ὅπως δὲν εἶμουν ποτὲ ἡ ἀδερφή σου. θὰ κάθουμαι μὲ σὲ στὴν κάμαρά σου καὶ θὰ περιμένω τὸν ἀρραδωνιαστικό σου, θὰ σὲ ἀλείψω μῦρα γι' αὐτόν καὶ στὸ εὐωδιασμένο τὸ λουτρὸ θὰ μοῦ κολυμπᾶς σὰν κύκνος νιὸς καὶ θὰ κρύβεις τὸ κεφάλι σου στὸ στήθος μου, πρὶν ἐκεῖνος μὲ μπράτσα δυνατὰ σὲ σύρει, πυρωμένη σὰ λαμπάδα κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο, στὴ νυφικὴ τὴν κλίνη.

ΧΡΥΣΟΘ. (κλείνει τὰ μάτια). Ὅχι, ἀδερφή, ὄχι. Μὴν προφέρεις τέτοιο λόγο μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

ΗΛΕΚ. ὦ ναί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τούτῃ σοῦ εἶμαι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἀδερφή. θὰ σὲ δουλέψω σὰ σκλάβο σου. Ὅταν ἀρρωσταίνεις θὰ παραστῇ μὲρα νύχτα στὴν κλίνη σου, θὰ σὲ ἀερίζω, θὰ σοῦ φέρνω δροσερὸ νερὸ κι ἅμα ἔξαφνα θὰ γαίρει στὴ γυνὴ ἀγκαλιά σου ἕνα πλάσμα ζωντανὸ καθὼς θὰ σὲ τρομάζει, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ σηκώσω ἐπάνω, τόσο ψηλά!

ὥστε τὸ χαμόγελό του ἀπὸ ψηλὰ νὰ πέσει μέσα στὰ πιὸ βαθιά, τὰ πιὸ κρυφὰ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου κ' ἔτσι νὰ λιώσει μέσα ἐκεῖ ἡ στερνὴ, ἡ παγερὴ ἡ φρίκη μπροστὰ στὸν ἥλιο αὐτὸν καὶ νὰ μπορεῖς νὰ κλάψεις δάκρυα ἱλαρὰ.

ΧΡΥΣΟΘ. ὦ! φέρε με μακριὰ ἀπὸ δῶ! Πεθαίνω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!

ΗΛΕΚ. (πέφτει στὰ γόνατά της). Τὸ στόμα σου εἶναι ὥρατο σὰν ἀνοίξει γιὰ νὰ θυμώσει! Ἀπὸ τὸ ἄγνὸ τὸ δυνατὸ σου πρέπει νὰ πεταχταὶ σπιθηριστὴ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, τρομερὴ σὰν τὴν κραυγὴ τῆς Θεᾶς τοῦ θανάτου! Ὅταν κανένας κοιτάει ἔτσι κάτωθι σου, ἔπως τώρα ἐγώ: ὅταν ξυπνᾷ ξάφνω κανεῖς καὶ σὲ βρίσκει σὰν τοῦ θανάτου τῇ θεᾷ ἀπὸ πάνω του! Ὅταν κοιτάει κανεῖς δεξιὸς κάτωθι σου καὶ κοιτάζει πρὸς ἐσένα ἀπάνω, κοιτάζει μὲ χαμένα μάτια τὸ λιγνὸ κορμί σου, καθὼς ὁ ναυαγὸς κοιτᾷ τὸ βράχο πρὶν νὰ ξεψυχήσει.

ΧΡΥΣΟΘ. ὦ πῶς μιλεῖς!

ΗΛΕΚ. Πρὶν φύγεις ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι κι ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ τὸ κάμεις.

(Ἡ ΧΡΥΣΟΘΕΜΗ κἀτι θέλει νὰ πεῖ).

ΗΛΕΚ. (τῆς βουλώνει τὸ στόμα). Δὲ σὲ φέρνει ἔξω ἀπὸ δῶ ἄλλος δρόμος ἀπὸ τοῦτον. Δὲ σὲ ἀφίνω πρὶν μοῦ τῶρικστεῖς ἐδῶ στόμα μὲ στόμα πῶς θὰ τὸ κάμεις.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀφησέ με!

ΗΛΕΚ. Ὁρκίσου μου πῶς αὐτὴ τῇ νύχτᾳ θάρ-
ηεις στὴν ἄκρη τῆς σκάλας, ὅταν ἡσυχάσουν ὅλοι.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀφησέ με!

ΗΛΕΚ. (τὴν κρατεῖ). Κόρη, μὴν ἀστειεύεσαι! Δὲ θὰ μείνει σταλαματιὰ αἶμα κολλημένο στὸ κορμί σου. Γοργὰ γλυστρά: ἀπὸ τὸ ματωμένο φόρεμα, μὲ καθαρὸ κορμί στὸ νυχτικὸ πουκάμισο.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἀφησέ με!

ΗΛΕΚ. Τόσο δειλὴ μὴν εἶσαι! Ὅση φρίκη νικᾷς τώρα, θὰ σοῦ πληρωθεῖ μὲ φρίκη εὐδαιμονίας κάθε νύχτα.

ΧΡΥΣΟΘ. Δὲν μπορῶ!

ΗΛΕΚ. Πῆς πῶς θάρθεις!

ΧΡΥΣΟΘ. Δὲν μπορῶ.

ΗΛΕΚ. (πέφτει χάμω). Δέξ, κοίτουμαι μπρὸς σου, φίλῳ τὰ πόδια σου!

ΧΡΥΣΟΘ. (πηδώντας στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ). Δὲν μπορῶ.

ΗΛΕΚ. Καταραμένη! (μένει μόνι καὶ μὲ ἄγρια ἀπόφαση λέει:) Μονάχη μου λοιπόν!

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ παιδαγωγός, μὲ τις καλύτερες συστάσεις, εἰδικὸς γιὰ μικρὰ παιδιά, ζητᾷ ἰδιαίτερα μαθήματα σὲ οἰκογένειες ποὺ θέλουν νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά τους φυσικὰ κι ἀνθρωπινὰ. Πληροφορίες στὸ γραφεῖο μας.

Ο ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (*)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (σβησιμένη).
Ἀρήγιανε!... Ἀρήγιανε!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλότυχο βασιλόπουλο!...

Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ (κλαίοντας). Δὲν ἐμαράθηκα ν' εἶ
καημοὶ μου. Τ' εἶναι τὸ πού τῇ δυνάμει τοὺς δίνει....

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (πιὸ ζωνερό).
Ἀρήγιανε! Ἀρήγιανε!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΗΓΙΑΝΟΥ.

Ἡ πούλια γέρνει! ἡ νύχτα πᾶει!
Ποιά αὐγὴ σὲ λίγο ξεμερόνει;
πῶς κελαιδάει ἔτσι τὸ ἀηδόνι;
τὸ ρόδο πῶς χαμογελάει;
σὲ ποιά λαχτάρα δὲν εἶν' αὐτοῖς;
ποιά νιότη εἶναι ποὺ δὲ νικίει...

Ἡ ΦΩΝΗ. Ἀρήγιανε! Χρυσέ μου Ἀρήγιανε!
Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ. Κλάψτε λαγκάδια γαλανὰ! Μπε-
τένια πού τᾶς ἤσκιαζεν ἡ χάρη του, ἔρημα μπετέ-
νια κατὰμονα! ὦ καρδιά μου! ὦ καρδιά μου!.....
(πέφτει μὲ λυγμοὺς στὸ ντιβάνι).

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Δὲν εἶν' κρυμένο πονθενὰ
τὸ μυστικὸ πού ἔχει ἡ ζωή.
Τοῦ Ὁκεανοῦ κάτω ἡ βοή
τοῦ ὀνείρου κρύβει τὴν πνοή
μὰ ἡ νιότη ἀφόβητα περνάει!

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ (μπαινόντας στὴν κίμερα
ὠχρό). Ἀρήγιανε!... Ἀρήγιανε!... Πούσαι; Ἀρήγιανε!...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Πιζδὶ μου...

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλότυχο βασιλόπουλο!...

Ὁ ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (μπαινόντας)...

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Ἀρήγιανε; ἐδῶ εἶσαι;
(πέφτει στὴν ἀγκυλιά του).

Ἡ ΓΡΙΑ (στὴ βασίλισσα δείχνοντας τὸν Ἀρήγια-
νο). Ὁ σωτήρας του ἀγένετα...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Εὐλόγημένο τ' ὄνομά του!...

Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ (εἶναι πάντα βυθισμένος στοὺς
λυγμούς).

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. Ὁρα καλὴ πατριώτη.

ΑΛΛΟΣ. Γιὰ σου· τί χαμπέρια;

Ὁ Α'. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴ χώρα· μὴν τὰ ρωτᾷς,
μαθές. Πήγαινα, πού λές, στὰ χέρια μου τὸ μπεςέ-
σι—δυὸ γαλοπούλες, μὲ συμπάθειο—τοῦ δικηγόρου
μου. Καὶ πού λές, οἱ δικηγόροι στὰ χέρια σὲ πρω-

(*) Κοίταξε ἀριθ. 443, 444, 445, 446, 447 καὶ 448.